Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Fortsat fra Side 253.)

Det bliver nu vor Pligt at undersøge Maaden, hvorpaa Embedsmændene eller de, der forrettede de hellige Ordinancer i Guds Kirke og Rige, bleve kaldede, samt at forvisse os om, hvilke der er tilbørlig bemyndigede til at forrette Ordinancerne i Jesu Christi Evangelium.

I enhver Tidsalder, naarsomhelst eller hvorsomhelst Gud har havt et Folk, har han havt tilbørlig bemyndigede Mænd, som har meddeelt hans Villie til hiint Folk. Adam var umiddelbar Guds Mund i hans Dage til sine egne Efterkommere. Enok var en Guds Prophet og frembar Befalinger fra Herren til Folket i hans Dage; han gik og talede med Herren, og tilsidst forvandlede Herren ham. Noah var en Prophet samt „en Retfærdigheds Prædikant." Han havde direkte Forbindelse med Herren og blev underviist af ham angaaende alle de Bevægelser, som han gjorde, saavel med Hensyn til hans Prædiken som til hans Families Frelse og Arkens Bygning. Abraham var, foruden „de Troendes Fader," ogsaa en Guds Prophet og var under Herrens Veiledning i alle Ting; han talte med Engle og underholdt sig med Herren og stod under hans Styrelse. Dersom Abraham fik en Forjættelse om Afkom, saa var den fra Herren; dersom han offrede sin Søn, saa var det fordi Herren bød ham at gjøre saa, og da han senere blev forhindret i at offre ham, saa var det fordi Herren lagde sig imellem; da han gik fra sit eget Land, var det fordi Herren sagde til ham: „Gak ud fra din Slægt og fra din Faders Huus og gaae til det Land, som jeg vil vise dig, og som jeg vil give dig og din Sæd til Eiendom;" „og han drog afsted og vidste ikke hvor han gik hen." Loth var ogsaa en Guds Prophet og Herrens Engle førte ham ud af Sodoma og veiledte ham. Isak og Jacob var ogsaa Propheter, som havde Omgang med Herren og Englene, de velsignede deres Børn og prophreterede over dem, var Præster over

deres Familier, og var Arvinger med Abraham til de Forjættelser, som var lovet deres berømte Forgænger. Moses var ogsaa en Prophet og fik det direkte og vigtige Hverv af Herren at udfrie Israels Børn fra den ægyptiske Trældom. Aaron havde umiddelbar Beskikkelse fra Herren og var særskilt ansat, ifølge udtrykkelig Aabenbaring, til at være Mose Mund for Israels Børn; han forrettede ogsaa i Præstedømmet, som efter ham blev kaldet det aaronske Præstedømme, og som Ingen havde Ret til at fungere i, uden han var „en virkelig Efterkommer af Aaron eller af Levi Stamme.“ Propheterne kom alle med Guds Ords Byrde, „og alle Oldtidens hellige Mænd talede drevne af den Hellig Aand.“ Og alle de Budbærere eller Tjenere, som gik ud, enten det var i Tiden før Syndfloden, eller under den patriarkalske eller mosaiske Huusholdning, uden at være sendte, blev betragtede som Bedragere og behandlede derefter, og af denne Aarsag udtalte Jeremias, Ezechiel og andre Propheter, de strængeste Trudsler mod de Propheter, som „propheterede i *deres eget Navn*, da Gud ikke har sendt dem;“ det store Onde er, at de tale deres egne Ord istedetfor Herrens Ord. Jeremias siger i sit 14de Capitel: „Propheterne spaae Løgn i mit Navn; *jeg sendte dem ikke og befoel dem ikke og talede ikke til dem.* ——————— Ved Sværd og Hunger skal disse Propheter fortæres ——————— og Folket, for hvilket de spaaede, skal kastes ud.“ I sit 13de Cap. siger Ezechiel: „Og min Haand skal være over de Propheter, som see Forfængelighed og som spaae Løgn; de skulle ikke være i mit Folks hemmelige Raad, og ikke skrives i Israels Huses Skrift.“

Johannes den Døber prædikede Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, fordi han var beskikket til dette vigtige Hverv, først som en ægte født Aaronisk Præst, idet han var Søn af Jødernes Præst Zacharias, og havde saaledes ved Fødselen lovlig Ret til at forrette Embedet, og for det Andet ved en direkte Beskikkelse af en hellig Engel (Gabriel) til at være Jesu Christi Forløber, der „skulde berede hans Veie og gjøre hans Stier rette.“ Da Jesus kom, blev ogsaa hans Fødsel forkyndt af den samme Engel; han anerkjendte og underkastede sig Johannis Daab, og saa stor Indflydelse havde denne Troesbekjendelse, at Jøderne ikke dristede sig til at sige, at Johannis Daab var ugyldig, og at han ikke var en Prophet sendt af Gud. Johannes bærer paa sin Side Vidnesbyrd om Jesus og siger: „See det Guds Lam, som borttager Verdens Synder,“ han var den lovede Messias, Herrens Salvede.

De tolv Apostle bleve kaldede, ansatte og ordinerede af Jesus til at være hans Vidner, saavelsom de Halvfjerdsindstyve. De Tolv skulde være hans særegne Vidner blandt alle Nationer, og de Halvfjerdsindstyve bleve ogsaa beskikkede af ham til at prædike Evangeliet og bære Vidnesbyrd om Jesus. Ligesom de gamle Propheter saaledes havde heller ikke Disciplene nogen Haand med i deres Kaldelse eller Udvælgelse, hvorfor Jesus siger: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder.“ Og som han sagde: „De Ord, som jeg taler, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som

boer i mig, han gjør Gjerningerne.“ Saaledes blev der sagt Disciplene, at „de ikke først skulde overtænke, hvad de skulde sige, ei heller bekymre sig derom i Forveien; thi det kulde gives dem i den samme Time, hvad de skulle sige;“ derfor talede de, ligesom de andre Propheter, „drevne af den Hellig Aand;“ i Tilfælde af vanskelige Omstændigheder var ogsaa deres Kjendelse afgjørende; derfor, da Apostlerne kom tilsammen for at afgjøre Spørgsmaalet om Omskærelsen, sagde de: „*Det er den Hellig Aands Beslutning* og vores.“ De var bemyndigede til at handle i Herrens Navn; saaledes blev der sagt: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som mig sendte.“ Deres Handlinger blev ogsaa anerkjendte af Herren som hans udsendte Gesandter; thi der blev dem sagt: „Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bunden i Himlen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen; hvosomhelst I forlade deres Synder, ere de dem forladte, dersom I beholde Nogen deres Synder, ere de dem beholdne.“ Saaledes stod de som Herrens Repræsentanter (Stedfortrædere) med Fuldmagt til at forrette Evangeliets Ordinancer paa Jorden. Derfor var Kirken „bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, og Jesus Christus var selv Hoved-Hjørnestenen.“ Paulus taler i sit Brev til Epheserne om andre Embedsmænd, der ogsaa var bemyndigede til at forrette Evangeliet; han siger: „Og han beskikkede nogle til Apostler, nogle til Propheter, nogle til Evangelister og nogle til Hyrder og Lærere.“ Vi finder ogsaa paa andre Steder Ældsternes, Biskoppernes og Diakonernes Embeder særskilt omtalte. Saaledes er Thimotheus kaldet en *Biskop*, og hans Pligter forklarede. Petrus siger, idet han skriver til de forskjellige Menigheder i Adspredelsen: „*De Ældste*, som ere iblandt Eder, formaner jeg som en Med-Ældste ——— vogter den Guds Hjord, som er iblandt Eder, og haver Tilsyn med den ——— ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed.“

Vi seer af Ovenstaaende, at Embedsmændene i den oprindelige Kirke var Apostler, Propheter, Præster, Lærere, Evangelister, Ældster og Diakoner, og alle disse var i Besiddelse af Embedet eller Præstedømmet formedelst guddommelig Beskikkelse; thi ikke alene Apostlerne bleve kaldede og valgte, men ogsaa de Andre. Saaledes blev Paulus kaldet af den Herre Jesus og sidenefter ordineret af Ananias; ligeledes blev syv Diakoner, efter at de var bleven valgte af Apostlerne til at forestaae de timelige Ting, ordinerede til dette Embede. Ap. Gj. 6 Cap. Thimotheus var „beskikket ved Propheti og ved Haandspaalæggelse.“ Og Paulus siger, idet han taler om Evangelie-Tjenesten, Præstedømmet og Fuldmagten: „Ingen tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron var.“ Herved opstaaer nødvendigviis det Spørgsmaal, hvorledes Aaron var kaldet. Gud talte med Moses og bød ham at beskikke sin Broder Aaron til at være hans Talsmand og sagde: „Jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære Eder, hvad I skal gjøre; og han skal tale for dig til Folket; han skal være din Mund, og du skal

være ham (som) en Gud." 2 Moseb. 4, 15. 16. Jeg kan ikke bruge noget bedre Udtryk her end eet, som bruges i Kirken i England: „Ligesom det var i Begyndelsen, er det nu, og skal altid blive saa i al Evighed, Amen." Thi ligesom Propheter, Patriarker, Seere og Aabenbarere blev kaldte *ved Aabenbaring* og beskikkede i alle Tidsaldre *af Herren*, saaledes blev Apostler, Propheter, Evangelister, Præster, Lærere, Ældster, Biskopper, Diakoner og alle Kirkens Embedsmænd kaldte i Apostlernes Dage under Evangeliets Huusholdning, og vi kjender ingen anden Maade end den af Herren bestemte, og vi kan ikke fatte Rigtigheden af en anden Forvaltning end een, der er tilbørligen bemyndiget af Herren, ligesom fordum. Paulus skriver virkelig til Timotheus og paalægger ham „at prædike Ordet, at holde ved i Tide og i Utide; at overbevise, straffe og formane med al Langmodighed og Lærdom; *thi den Tid skal komme, da de ikke vil fordrage den sunde Lærdom.*" Timotheus kunde med god Grund have spurgt, hvorledes vil de blive frie for den? thi dersom de havde Propheter, vilde de komme med Herrens Ords Byrde. Dersom de havde Apostler, Ældster og inspirerede Mænd, saa vilde de tale som de blev drevne af den Hellig Aand, og med saadanne Mænd, som da var kaldte af Gud i Kirken og beskikede til Tjenesten, kunde de ikke undgaae at høre Sandheden, „enten de saa vilde høre eller de vilde lade være." Paulus oplyser Sagen; de skulde foretage sig at danne egne Lærere, som ikke vilde være nøie med, hvad de lærte, som om selvgjorte Lærere havde noget at gjøre med Gud. Han siger: „Efter deres egne Begjæringer skal de *tage sig selv* Lærere i Hobetal, eftersom det kildrer deres Øren; og de skulle vende Ørene fra Sandheden; men henvende sig til Fabler." 2 Tim. 4. At Paulus var en sand Prophet, kan tydelig sees af Tingenes nærværende Stilling i den religiøse Verden. Thi er den Religion, som Jesus og hans Apostle lærte, sand, saa er de nærværende Religions-Systemer falske; og hvis de nærværende Lærdomme og Ordinancer ere sande, da var de, som Jesus og hans Disciple lærte, falske; thi de ere ulige baade i Lærdomme, Ordinancer, Forvaltning og Myndighed. Har de Apostler? Nei. Har de Propheter? Nei. Har de inspirerede Præster, Lærere og Evangelister? Nei. De troer ikke engang paa inspirerede Mænd. Har de Myndighed til at døbe de Voxne ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse? Nei. Lægger de Hænder paa de Døbte, som ovenfor anført, for den Hellig Aands Gave? Nei. Taler de med nye Tunger, og propheterer de? Nei. Naar Nogen er syg, sender han da Bud efter Kirkens Ældste, for at de skal bede for ham og salve ham med Olie i Herrens Navn? See Jakob 5 Cap. Nei. Har de Syner og Aabenbaringer? Nei. Leder den Hellig Aand dem ind i al Sandhed? Nei. Har de *een* Herre, *een* Tro, *een* Daab? Nei. Hvad har de? Netop hvad Paulus sagde, de skulde have: „Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. De har „taget sig selv Lærere, som har vendt sine Øren bort *fra Sandheden* og vendt sig til *Fabler,*" nemlig til Menneskenes Theori, Læresætninger og Meninger. Det er fordi Mormonerne troer Jesu Religion,

at de blive truede og forfulgte, og Apostlernes Religion et lige saa stort Paradox for de nærværende Religions Bekjendere, som Mormonismen. Der findes ingen Kirke, undtagen Mormonernes, som vilde tillade Jesus, Paulus, Petrus eller nogen af de gamle Apostler at prædike for sig. Endskjøndt de Christne opkalder sine Kirker efter dem, og bekjender, at de troer paa dem, nu da de er døde, forkaster de dog det levende Vidnesbyrd, ligesom de gamle Jøder, der „prydede Propheternes Gravsteder,“ naar de var døde, men ihjelsloge de levende, naar de kom til dem. Men, for at vi ikke skal ansees for daddelsyge, saa lad os i Korthed gjentage Hovedindholdet.

Vi har beviist af Skriften, at de fordum lærte om Tro paa den Herre Jesus Christus, Omvendelse fra Synd, Daab for Voxne, ved Neddyppelse, i Jesu Navn til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave; at den Hellig Aand gav Drømme, Syner, Prophetier, Tungemaal og Udlæggelse deraf; at den leder ind i al Sandhed; bringer forbigangne Ting i Erindring og viser tilkommende Ting. At denne Aand og disse Gaver og Velsignelser skulle fortsættes, hvorsomhelst Evangeliet blev prædiket og troet. Vi har henviist til de Dødes Opstandelse og den evige Dom. Vi har viist, at der var Apostler, Propheter, Præster, Lærere, Evangelister, Ældster, Biskopper, Diakoner osv., og at alle disse var inspirerede Mænd. Dersom vi nu ikke har faaet alle disse Ting i deres Fylde, saavel i Lærdom som i Ordinancer og Præstedømme, da har vi ikke Evangeliet, men noget Andet, og Paulus siger: „Om vi eller en Engel fra Himmelen prædikede en anden Lærdom end den vi prædike, han være en Forbandelse.“ En Herre i Liverpool, som var Præsident for Bibel-Selskabet, med hvem vi samtalede om denne Gjenstand, prøvede strengt Grundsætningerne, eftersom vi skred frem og bemærkede: „Jeg kan ikke modsige Eders Fremstillinger, Bibelen understøtter Eder allevegne;“ men ved at betragte hele Sagen udbrød han: „Disse er skrækkelige Slutninger, thi I udelukker os Alle af Kirken!“ Vi svarede: „Er Skriften sand? Hvis saa er, saa har De selv udelukt Dem af Kirken; jeg anfører kun Ordene i Eders egen Bibel. Hvilket er bedst, enten at møde Sandheden modigt, eller med Frygt at skjule vore Hoveder, kvæle vor Samvittighed og søge at undgaae Undersøgelse?“ Ved en anden Leilighed i Byen Newry, Irland, i en Diskurs om den samme Gjenstand, efter at have talet i længere Tid for en stor Forsamling, stod en Herre frem og sagde: „Vil De sige mig, min Herre, hvad vil der blive af vore gamle Fædre?“ „Vær rolig!“ afbrød en Anden. „Sikkerlig, men jeg kan aldeles ikke være tilfreds. Der er min Fader, Bedstefader og Oldefader; alle disse ligger blandt de tause Døde, og denne Herre kommer og siger, at vi er Alle vildfarende; sikkerligen jeg vil ikke være tilfreds, og see de Døde blive foruroligede.“ „Denne Herre vil oplyse denne Sag, Murphy,“ blev der svaret. Hvorpaa vi tænkte, det var vor Tour at tale, hvilket vi gjorde ved at underrette dem om, at de Døde er i Guds Haand, og at det var de Levende vi havde at bestille med, at vi simpelthen forkyndte Jesu

Christi Evangelium, og havde paapeget de Embedsmænd, Lærdomme og Velsignelser, som var forbundne med hiint Evangelium, at vi maaskee havde at gjøre en Undskyldning for Borgerne paa dette Sted, eftersom de havde mange forskjellige Kirker iblandt sig. Dersom nu den engelske Kirke, Methodisterne, Presbyterianerne, eller nogen af de øvrige Partier lærte om Tro, Omvendelse, Daab for Voxne ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse, om Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, dersom de havde Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister, Helbredelses-Gaven, Tungemaals-Gaven, Mirakler osv. osv., da vilde vi bede dem om Forladelse; thi disse Ting var forbundne med det gamle Evangelium, og det er kun de Kirker, som ikke er i Besiddelse af disse Velsignelser, som vi anseer som falske.

Under Forsøgene paa at bedække de nøgne, luslidte, lappede og fabelagtige Systemer i vore Dage, bliver alle Slags daarlige Udflugter tagne i Beslag. Paa den ene Side siger man os, at Ceremonierne gavner intet, det er Aanden og Kraften, som vi ønsker; naar vi saa spørger dem efter den Hellig Aands Gave og Velsignelser, Helbredelserne, Synerne, Aabenbaringerne og de øvrige Beviser paa Guds Magt, saa fortæller man os meget alvorligen, at disse var kun bestemt for Apostlernes Dage. Saaledes, naar vi taler om Ordinanceer og Skikke, saa afspises vi med Kraft, naar vi tale om Kraft, da siger man os, at det ikke behøves. Men vi tænker, at dersom det var af saa stor Vigtighed at iagttage Lærdomsformen, at om Nogen prædikede et andet Evangelium, skulde han være en forbandet Ting, og der som Ordinanceernes Iagttagelse var af saa stor Betydning, at „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kunde han i intet Tilfælde komme ind i Himmeriges Rige," da troer vi, at en Afvigelse fra disse Ting er en Sag af temmelig alvorlig Natur; desuden var Apostler, Propheter, Præster, Lærere og Evangelister ikke satte i Kirken til Christendommens Indstiftelse, men Paulus siger „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse," og hvor længe? Blot i Apostlernes Dage? Nei; „indtil vi alle naae til Enighed i Troen, og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed," osv. Ephes. 4 Cap. Men disse af Menneskene lavede Præster maa jo søge nogle Paaskud til at skjule deres Skam med. Det er ingen Under, at de er forbittrede paa Mormonismen. Den er for simpel, for bibelsk og for ligefrem. Vi har bemærket, hvorledes Guds Mænd i tidligere Dage bleve kaldede til Embedet, og hvorledes de bleve bemyndigede til at forrette Evangeliet, lad os nu i Korthed bemærke, hvorledes Menneskene laver deres Præster. I de fleste Tilfælde bestemmer Forældrene deres Børn til den geistlige Stand istedetfor Herren; ikke fordi Gud kalder dem, men fordi de i Almindelighed ikke er skikket til noget andet; de blive satte ind paa et Universitet, som er en Slags Fabrik-Mølle, hvor der laves Præster; de gaaer igjennem Møllen, males og sigtes, og kommer frem som Præste-Candidater, bedre eller daarligere, eftersom Tilfældet kan være, som Catholik, Protestant, Puseyit, Methodist, Baptist, Pres-

byterianer, Universalist eller noget Andet, eftersom Møllen er indrettet og Arbeidet udføres der. De ordineres, dersom Omstændighederne fordrer det, ellers ikke, og derpaa sendes de ud i Verden, eller ansættes i et Embede som Jesu Christi Tjenere, med Troesbekjendelser, Lærdomme og Ordinancer lige saa forskjellige som Lys og Mørke, og dog — Alle sendte af Gud, Alle Evangeliets Forkyndere, saa sige de, og Alle fornegte de det gamle Evangelium, som lærtes af Jesus og hans Apostler. Hvis Paulus nu var tilstede, vilde han sige, at hans Porpheti til Timotheus var opfyldt, og at Menneskene nu bogstavelig „har valgt sig Lærere i Hobetal, eftersom det har kildret deres Øren, hvilke har vendt Folkets Øren bort fra Sandheden og har vendt dem til Fabler.“ Der er nogle, som er endnu taabeligere, end de ovenfor nævnte, der sige, at Opdragelse og Kundskab ere ikke nødvendige og at Gud udvælger det, som er svagt og uædelt for Verden og saadanne, som intet er osv. osv. Og hvad saa? De synes at tænke, at hvad der hovedsagligen udfordres for Tjenesten er, at en Mand maa absolut være en Taabe. Da Gud valgte Fiskere og Toldere, saa gav han dem ogsaa en „Mund og Viisdom, saa alle deres Modstandere ikke kunde modsige eller modstaae dem.“ Vi kan have talt tydeligt nok om Ovenstaaende; denne Gjenstand fordrer Tydelighed; thi vi ønsker ikke at blive misforstaaede og vi er beredte til at bevise Alt, hvad vi har sagt. Vi kan ikke begribe, hvorledes et Evangelium, som var sandt for 1800 Aar siden, kan være falsk nu. I alle vore Undersøgelser finder vi Ingen, som er bleven bemyndiget til at forandre Evangeliet, og dog finder vi utallige Systemer indførte, som neppe fortjener Navn af Efterlignelse; eller, om det tillades os at sige saa, Efterlignelses-Forsøgene er saa klodsede, at en Skoledreng med en Bibel i Haanden kan udfinde Bedrageriet; og var det ikke for Opdragelsens Styrke og Traditionens Magt, og den religiøse Overtro, saa vilde vi erkjende, at intet andet end den meest uforskammede Frækhed eller den største Grad af Uvidenhed kunde forsøge at skuffe Verden med saadanne Systemer under Navn af Jesu Christi Evangelium. 2 og 2 udgjorde 4 for 1800 Aar siden, og 2 og 2 er ogsaa 4 i vore Dage; det Dyr, som dengang kaldtes en Ko, er ikke en Hest nu; Ilden besad dengang den samme Egenskab som nu, nemlig Hede, og Vandet havde den samme Magt dengang som nu at slukke Tørsten. Hvorfor har man da forandret Evangeliets Ordinancer, Lærdomme, Embedsmænd, Gaver og Kræfter? Og naar man har forandret og fordærvet det, hvorfor har man da bibeholdt det gamle Navn? Mormonismen kan være et Paradox for Andre, men en saadan Fremgangsmaade er virkelig et Paradox for os, thi det er ikke overeensstemmende, hverken med Bibel, Fornuft, Ærlighed eller sund Sands.

Vi vil i næste Nummer i Korthed undersøge vor Fuldmagt, tale lidt om Indsamlingen og nogle flere af Mormonismens Grundtræk.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Ifølge Opfordring fra Præsident F. D. Richards i Liverpool til alle Missions-Præsidenter om at indsende de samlede Fondspenge og dermed i Forbindelse staaende Regnskaber senest inden den 1ste Juli, paa det at han kan opgjøre alle under hans Bestyrelse henhørende Affærer førend han skal overlevere samme til sin Eftertræder, vil vi herved anmode alle Conference-Præsidenter i den skandinaviske Mission at indsende til os alle indkomne Bidrag til Emigrations- og Tempel-Fondene fra de Hellige i deres respektive Conferencer, — hvilke Fondpenge bør være indsendte hid den 20de Dennes. Haabende at de Hellige, som altid, gjør deres Bedste med at yde til Herrens vor Guds Tempels Opbyggelse, anbefaler vi ovenstaaende Opfordring til alle Vedkommende under vort Præsidentskab.

Iligemaade anmoder vi Conference-Præsidenterne indtil 30te Juni at have indsendt den sædvanlige halvaarlige statistiske Rapport, regnet fra 1ste Januar til 30te Juni d. A.; tilligemed en kortfattet Beskrivelse over de vigtigste Tildragelser i det forløbne Halvaar, Conferencernes nærværende Tilstand og Udsigterne for Fremtiden osv.; ligeledes bedes indsendt Bogpengene for det, som er solgt i Løbet af 2det Qvartal.

Emigranternes Afreise fra Liverpool. Skibet, *Thornton* Capitain Collins, udklareredes den 3die Mai og afseilede den 4de til New York med 764 Sjæle af Hellige ombord, hvoraf 163 Sjæle var fra den skandinaviske Mission. Denne Emigration staaer under Bestyrelse af Ældsterne James G. Willie, Millen Atwood, Jacob A. Ahmanson og Moses Clough. Disse Brødre har alle været trofaste og flittige i Tjenesten, og har forladt deres Arbeidsmarker for at gaae hjem til Zion med vor Velsignelse, og de har vore Bønner for deres fremtidige Lykke og Velfærd.

(„Millennial Star.")

Vi har modtaget *„Deseret News"* fra Utah indtil den 31te Januar, men ingen Breve. Helbred, Fred og Velstand herskede. Vinteren var usædvanlig stræng og en Mængde Snee var falden paa Bjergene, hvilket vil sikkre en Overflødighed af Vand til Vandingen af Agrene i Sommer.

Af et Brev fra Præsident *B. Young* til Præsident *F. D. Richards* erfares, at det er nu sandsynlig, at Br. Lorenzo Snow ikke vil gaae ud dette Foraar, men maaskee Br. Orson Pratt og andre af de Tolv. Alt er fredeligt hos os, og de forskjellige Settlementer er i Fremadskriden. Der vil være tilstrækkelige Fødemidler indtil en anden Høst, dersom den kommer som sædvanlig.

Reenlighed og Ureenlighed.

(Fra „Deseret News.“)

Smuds.

Jacob! hvad er Smuds? Southey.

Ordbogen siger os, at Smuds er „det, som hænger sig ved enhver Ting og gjør dem snavsede eller urene.“ Vore Øine siger os, at det tager bort Skjønheden fra enhver Ting, det berører. Vor Næse siger os, at det er yderst modbydeligt. Og vore Følelser siger os, at det er hinderligt for Helbred og Velfærd og Reenhed og Livsnydelse.

Smuds er ikke en Bestanddeel af vor Natur; det er en Snyltegjæst, som udsuer vort Hjerte*b*lod, liig en Vampyr.

Man siger, at Vampyren udsuer Livet, uden at den Sovende kjender det. Saaledes er det netop med Smuds. Fire Femtedele af Menneskeheden lever i Smuds, og taber som Følge deraf en stor Deel af deres Helbred og Velbefindende. Hvad er det, som berøver den arbeidende Klasse i mange af vore store Byer næsten det Halve af deres Levetid? Smuds; — Smuds paa Personer, Smuds i Husene, Smuds i Gaderne og i Luften. Hvad er det, som gjør Børnene arrige, utaalmodige og vrantne? *Smuds* og Ureenlighed: Hvad er det, som afholder rige Folk fra at omgaaes med de Fattige, at sidde tilsammen med dem i Forsamlinger, eller lade dem komme ind i deres Huse? Ofte kommer det ikke saa meget af Stolthed, som af *Smuds*. Hvad er det, som tilintetgjør Selvagtelse, gjør Menneskene skjødesløse og fornedrede, og slapper den naturlige Velanstændighed? *Smuds*. Hvad er det, som gjør det smukkeste Ansigt hæsligt, de fineste Klæder sluskede, det netteste Mennese ubehageligt, og det prægtigste Huus ubeboeligt? *Smuds*.

Derfor bort med Smuds og Ureenlighed!

Velkommen Vand og Luft, Sand og Sæbe, ja Børster og Koster og Skrubber! Barnet, som bringer en Spand med Vand ind i Huset, er en Barmhjertigheds Engel; medens det Menneske, som indbringer en Mugge med stærk Drik, begynder en ond Aands Arbeide. Det Menneske, som tager den nærende Føde, hvilken Gud giver os til Underholdning, og forvandler den til forgiftende Spiritus, og (efter at have blandet den med fordærvet Vand) tilbyder sin Broder det at drikke, han glæder Djævelen. Men den fattige Haandværker, som tager den stinkende Talg og den smudsige Aske, og forvandler disse Ting til smudsbortskaffende Sæbe, gjør en ædel Gjerning. Det ligner hvad det guddommelige Væsen gjør i Naturen. Han tager de urene Stoffe, som vi væmmes ved, og den slette Luft, som berøver os vor Helbred, og med dette ernærer han Planterne, og danner et nyt Forraad af Føde til Underholdning, og af Urter og Blomster, som fryder os.

Ækel Smuds!

I kan ikke forebygge det under mange Slags Arbeide, men naar Arbeidet er over, smag ikke nogen Føde førend I har renset Eder. Vask hele Eders Legeme, og tag rene Klæder paa saa ofte som I kan. Mange Mennesker i Verden vilde have nok af rene Klæder og Linned, dersom de ikke spildte saa mange Penge til stærke Drikke. Rør ikke saadanne skadelige Ting; drik det friske, rene Vand, som Naturen filtrerer saa deilig for Eder i Jordens Indre. Vask Eders Boliger og aabne Eders Vinduer. Fortryd hverken paa Tid eller Penge, som anvendes til Reenlighed; og forsøg at faae Eders Bolig, hvor Eders Naboer ogsaa er reenlige, saa at I ikke skal lide af deres Ureenlighed; thi

Smuds er Gift.

Det trænger ind i Legemet gjennem Hudens Porer; og de urene Dunster indgaaer med Luften i Lungerne. Det blander sig med Blodet og fordærver det, og foraarsager ofte Febre, Cholera, Tæring og andre slemme Sygdomme. Alle Pytter, Møddinger og fugtige Steder hjælper til at forgifte Luften, og vi skulde forebygge dette, saa snart vi kunde. Der burde derfor være de nødvendige Indretninger til Ureenlighedens Opsamlen og Uskadeliggjørelse ved vore Boliger, Kloak-Render i hver Gade, og fremfor alt et tilstrækkeligt Forraad af Vand til at bortskylle Smudsen. De Steder, hvor mange af de Fattige boer, er ikkun passende for Drankere; de er altfor slette for Bæster. Det var at ønske, at de store Stæders arbeidende Befolkning levede ædruelig og reenlig, da vilde snart saadanne stinkende Boliger vorde nedrevne.

Et reenligt Menneske har Agtelse for sig selv, og vænner sig til at iagttage Sømmelighed. Han er ikke bange for at gaae hvorsomhelst, eller skamfuld for at være i Selskab med hvemsomhelst. Det ureenlige Menneske bryder sig ikke om Nogen, men sniger sig alligevel bort fra agtværdige Folk.

Reenlighed er nærmest Gudsfrygtighed.

Et Menneske, som af Vane er ureenlig, kan neppe være gudsfrygtig. Han bryder een af Naturens første Love. Reenlighed hos Personen bereder for Hjertets Reenhed og for Modtagelsen af Evangeliets livgivende Principer.

Frisk Luft, reent Vand og god Sæbe for bestandig, og bort med Smuds!

Læser! Dersom Du ikke har gjort det allerede, saa gaae og vask Dig nu. Afskaf al Ureenlighed, forlad de berusende Drikke og Kipperne og gaae aldrig did, og bliv en reenlig, ædruelig og gudsfrygtig Mand.

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News“ d. 5te Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 256).

En bevæbnet Skare, der bestod af omtrent 150 Mand, fortsatte i to Uger med at afbrænde Huse, ødelægge Eiendomme og kaste hjælpeløse Qvinder og Børn ud af deres Boliger, for at omkomme huusvilde og forladte; og endskjöndt Fredsdommeren i Countiet opfordede de *gode Borgere*, som ikke var Mormonere, at jage ud under hans Anførsel og adsprede Brandstifterne, *adlød dog ikke een* hans Opfordring; men en Deel af de bevæbnede Brandstiftere forfulgte ham og drev ham ud af Naboskabet, saa han var nødt til at samle en bevæbnet Magt af dem, som netop var bleven uddrevne formedelst deres Huses Brand, og at dræbe een af sine Forfølgere for at frelse sit Liv. Undkommen til Nauvoo, udstedte han en Proklamation og befalede Mormonerne, i Kraft af sin Bestilling som Fredsdommer, at drage ud og dæmpe Oprøret. 500 Mand var den Gang beskjæftigede paa Nauvoo-Huset, der reiste sig hurtigt.

De blev afskedigede af Bestyrerne og gjorde Forberedelser for at tilbagedrive Pøbelen; og det lykkedes Fredsdommeren for en Tid at adsprede Oprørerne. Strax efter kom General Harding til Nauvoo med 400 Mand af Statens Milits, leirede sig der i flere Dage, erkyndigede sig om, hvor Propheten var begravet, sagde, at Guvernøren ikke kunde gjøre noget for at beskytte Mormonerne, og han gik ikke hen til de Egne, hvor Ildpaasættelserne var forøvede, endskjøndt mere end hundrede Huse var bleven brændte; Tropperne forblev nogen Tid i Countiet, flere Huse blev brændte indenfor deres Leiers Synskreds, og flere Personer mistede deres Liv, fordi de stolede lidt paa Troppernes Beskyttelse.

Førend dette skete, holdtes der et Raad af Kirkens Authoriteter, der havde fattet den Beslutning, (der, som en politisk Sag, blev holdt hemmelig) at udsende 1500 Mand, som Forberedere for at danne et Settlement i Californien eller Oregon, da de ikke havde i Sinde at blive i Illinois. Et Forslag blev følgelig fremsat for Pøbelen, (thi Statens Regjering havde ingen Magt) at dersom de vilde lade de Hellige være i Fred og hjælpe dem med at kjøbe deres Eiendomme, og standse sine fortrædelige Processer mod dem, saa vilde de forlade Staten, hvilket Forslag blev antaget. Følgelig dannedes der strax Compagnier, flere tusinde Vogne bleve leiede, næsten alle Vogne, som fandtes i Landet deromkring blev opkjøbte, og alle mulige Forberedelser bleve gjorte, for at komme tidlig afsted om Vaaren.

Men da Forfølgelsen atter begyndte med Brud paa ovenfor anførte Forlig, begyndte 1000 Familier deres Reise den 1ste Febr.

1846, idet de tænkte ved det Middel at kunne formilde Stemningen mod dem, som blev tilbage. Da mange af Trækdyrene havde passeret Missisippi-Floden paa Isen, fortsatte Præsident Young og Kirkens Ledere med en knap Udrustning deres Reise vestover, idet de maatte bane sig Vei frem 300 Mile, slaae Broer over en Mængde Strømme og udholde enhver Omvexling af Veiret, som kunde tænkes.

De ankom til Council Bluffs i Juli Maaned, hvor de traf sammen med Hr. J. Allen, Capitain i de Forenede Stater Armee, som opfordrede dem paa de Forenede Staters Præsidents Vegne at afgive 500 Mand til at hjælpe dem i Krigen mod Mexiko. Den forlangte Batallion blev tilveiebragt, og de maatte efterlade de fleste af deres Familier i Omaha Land, paa Vestsiden af Missouri Floden, i Vognene, uden Beskyttelse eller Midler til at opholde Livet med. Lidt efter begav Batallionen sig paa Veien til Mexiko.

De Gamle og Kraftløse, Halte, Lamme, Blinde osv., der vare udygtige til at indtræde i Batallionen, samlede deres Vogne sammen og indrettede et Sted, som blev kaldet „Vinter-Qvartererne,“ hvor 700 Hytter bleve opførte i Løbet af Høsten og Vinteren, og hvor Familierne lede meget af Sygdom, af Udsættelse for Veiret og af Mangel paa Livets Nødvendigheder.

Saa snart som det blev bekjendt i Illinois, at Leirens Styrke var traadt ind i de Forenede Staters Tjeneste, samlede Pøbelen sig med fordoblet Raseri og dannede en ordentlig militærisk Leir, forsynet med Artilleri, i Nærheden af Nauvoo, der nu kun var beboet af de Fattige, Hjælpeløse, Syge og Svage, eftersom Alle, der var i Stand til at forlade Stedet paa nogen Maade, havde gjort saaledes i Løbet af Foraaret og Sommeren.

Pøbelens Kræfter forøgedes til omtrent 1800 Mand, og den gjorde flere mislykkede Angreb paa Byen, (der ikke kunde opdrive mere end 123 tjenstdygtige Mand,) dræbte og saarede mange af dens Indbyggere, nedskjød mange Bygninger, og tilsidst lykkedes det den, efter flere Dages Bombardement, den 17de Septbr. at drive Folket, hjælpeløst og blottet for Alt, hvad der kunde gjøre Livet behageligt, tvers over Floden til Jowa, hvor mange maatte have omkommet af Hunger, hvis ikke deres gode Skaber havde opholdt dem ved at sende i deres Leir Flokke af Vagteler, der var saa tamme, at Fruentimmerne kunde tage dem med Hænderne. Og for at krone deres Seir satte Pøbelen Ild paa Nauvoo-Templet, der var den smukkeste Bygning i de vestlige Stater. Det var den første Prøve paa en ny Orden i Bygningskunsten, indført af Joseph Smith, og som havde kostet en Million Dollars. Skinnet af dets Brand var synlig i 30 engelske Miles Omkreds.

Om Vaaren 1847 brød Præsident Brigham Young og 143 Pionerer op for at opsøge et Sted, hvor de kunde nedsætte sig, og blev ledet ved den Almægtiges Haand — thi Ingen af dem kjendte noget til Landet — til denne Dal, hvortil Compagniet ankom den 24de Juli, efter at have udsøgt og banet en ny Vei, der var 650 Mile lang, og vandret i en Pels-Dyrs Fangers Spor næsten 400 Mile.

Om Høsten 1847 ankom omtrent 700 Vogne belæssede med Familier til denne Dal, der var saa ufrugtbar, at den ikke frembragte andet end et Slags tørt Græs, 4 a 5 Tommer høit, og Jorden var bedækket med en utallig Mængde store sorte Faarekyllinger (Crickets), som tjente Indianerne til Føde.

Paa dette øde Sted blev Store Salt Sø Stadens Beliggenhed udmaalt; ikke en eneste Person i hele Selskabet havde et tilstrækkeligt Forraad Proviant, men Alle var paa ¾ eller ½ Rationer; og i denne Tilstand fandt omtrent 100 af en Afdeling af Mormon-Batallionen Veien hid uden nogen Proviant. Præsident B. Young og en Deel af Pionererne vendte tilbage til „Vinter-Qvartererne“ samme Høst, og ankom atter til Store Salt Sø Stad med 1000 Vogne om Høsten 1848.

Paa denne Tid kom the Crickets i utallig Mængde ned fra Bjergene og ødelagde en stor Deel af den knappe Grøde, og alt vilde være bleven ødelagt, dersom ikke den Almægtige havde formedelst Kjærlighed til sit Folk sendt Maager i store Flokke, som med Graadighed slugte Græshopperne og derpaa udspyede dem igjen for at kunne sluge flere.

Uagtet Mormon-Batallionen var i de Forenede Staters Tjeneste, og en stor Deel af deres Familer var leirede i Vinter-Qvartererne, tvang dog Regjeringens Agenter for de indianske Anliggender dem om Foraaret 1848 til at forlade deres Hytter og at drage over Floden til Staten Jowa, endskjøndt det var bekjendt, at de kun var leirede der indtil den fraværende Batallions Tilbagekomst.

Om Vaaren 1848 ogdagede nogle Medlemmer af Mormon-Batallionen først Guldminerne i Californien, og aabnede saaledes for Verden en uforlignelig Kilde for Rigdom og Eventyr.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 232).

Torsdag Morgen den 17de. Hjemme, meget upasselig. Ældste Orson Hyde aflagde et Besøg og overrakte mig en Afskrift af det Brev, som han leverede mig i Torsdags, og som jeg havde tabt. Følgende er en Afskrift deraf:

Den 15de December 1835.

Præsident Smith,

Min Herre!

De kan synes, at det er en usædvanlig Omstændighed at modtage en skreven Meddelelse fra mig ved denne Tid. Aarsagerne, hvorfor jeg skriver, er følgende: Jeg har nogle Ting, som jeg ønsker at meddele Dem og føler en større Frihed til at gjøre det ved at skrive alene for mig selv. Jeg benytter denne Maade; thi det er almindeligen Tilfældet, at De er presset med Forretninger, og ikke har Leilighed til at spilde megen Tid med at samtale om Gjenstande af følgende Beskaffenhed. Lad derfor disse Undskyldninger besmykke Omstændighedens Usædvanlighed, og hør min Beretniug med Taalmodighed.

Efter at Committeen havde mod-

taget deres Forraad af Efteraars- og Vinter-Varer, gik jeg til Ældste Cahoon og sagde ham, at jeg manglede en Kappe, og ønskede, at han vilde betroe mig Materialierne til at forfærdige een af, og give mig Henstand til Foraaret. Han sagde, at han vilde give mig Henstand til Januar, men maatte da have sin Betaling, thi Varerne var forfaldne til Betaling den Tid. Jeg sagde ham, at jeg ikke vidste, hvorfra Pengene skulde komme, og jeg kunde ikke love ham dem saa snart. Men nogle Uger efter erholdt jeg uventet Penge til at kjøbe en Kappe, og henvendte mig strax til Ældste Cahoon for at faae een, og sagde, at jeg havde Contanter til at betale den med; men han sagde, at Materialierne til Kapper var allerede udsolgte, og at han kunde ikke tjene mig deri; og jeg vil her vove den Gisning, at han ikke har faaet contant Betaling for en eneste.

Nogle Uger derefter besøgte jeg Ældste Cahoon igjen, og sagde ham, at jeg behøvede Lærred til nogle Skjorter til et Beløb af fire eller fem Dollars. Jeg sagde ham, at jeg vilde betale ham til Foraaret eller snarere, dersom jeg kunde. Han lod mig faae det. Ikke længe efter blev min Skole oprettet, og nogle af dem, som arbeidede paa Huset, besøgte den og ønskede at betale mig i Committeens Forraadshuus for deres Underviisning. Jeg gik derhen for at see om der kunde gjøres nogen Forretning, og de skrive mig af, hvor jeg skyldte dem; men ingen saadan Forretning kunde gjøres. Disse tilligemed nogle andre Omstændigheder af lignende Beskaffenhed, fremkaldte følgende Betragtninger:

For det Første gav jeg Committeen 275 Dollars i Penge, foruden noget Mere, og har sidste Sommer vandret gjennem de mellemste og østlige Stater for at understøtte og opholde Forraadshuset; og ved at gjøre det, har jeg bragt mig selv til Intet i pekuniær Henseende. Under disse Omstændigheder vægrede denne Indretning at yde mig den Tjenstvillighed, som en verdsligsindet Kjøbmand med Glæde vilde have gjort; og det een, som aldrig har modtaget nogen Gave fra mig eller til hvis Gunst jeg aldrig har opløftet min Røst, eller udøvet min Indflydelse. Uagtet alt dette tænkte jeg, maaskee det er ret, og jeg vil være rolig, —indtil jeg, for ikke længe siden, forvissedes om, at Ældste William Smith kunde gaae til Forraadshuset og faae hvad han behagede, uden at Nogen siger: hvorfor gjør De saa? indtil hans Regning er løben op til syv hundrede Dollars eller saa omtrent; og at han var en hemmelig Deeltager i Forretningen, dog ikke anerkjendt som saadan, af Frygt for at hans Creditorer vilde gjøre deres Fordring gjældende paa Forraadshuset.

Medens vi var ude paa Missioner den sidste Tour, anstrængte vi os af yderste Evne for at erholde noget Lidt til vore Familier, og saavidt jeg veed, delte vi Pengene ligelig, idet vi ikke vidste, at William havde en saadan Kilde hjemme, fra hvilken han trak sit Ophold; jeg gjenkaldte da i Erindringen den Aabenbaring, hvori jeg, Mc Lellin og Patten blev tugtede, og ligeledes Fremstillingen i den Aabenbaring af Lignelsen om de

tolv Sønner, ligesom om dens ægte Mening hentydede ligefrem paa de tolv Apostler af de Sidste Dages Helliges Kirke. Jeg vil nu spørge, om ikke enhver af de Tolv har en lige Ret til den samme Forsyning fra Forraadshuset, forudsat, at de er Alle lige trofaste? Hvis dette ikke er Tilfældet, skal min Hæder ikke være forenet med et saadant Forbund. Dersom enhver af os har den samme Rettighed, tag da Mundkurven fra vor Næse, og anbring een paa Williams; eller, dersom dette ikke kan gjøres, faae Lignelsen om de tolv Sønner til at passe med den større Forrettighed, som William har. Tilgiv mig, dersom jeg taler i Lignelser, eller Parodi:

En vis Hyrde havde tolv Sønner, og han sendte dem ud en Dag for at gaae hen og indsamle hans Hjord, som var adspredt paa Bjergene og i Dalene langt borte. De adlød alle deres Faders Befaling, og om Aftenen vendte de hjem med Hjorden, og den ene Søn fik Uld nok til at varme sig med og gjøre sig det behageligt, og han fik ogsaa af Hjordens Kjød og Melk; de andre Elleve fik ikke saa meget som et Kid for at gjøre sig glad med sine Venner.

Disse Kjendsgjerninger, tilligemed nogle andre, har gjort mit Sind uskikket til at studere det hebraiske Sprog for nærværende; og da jeg troer, som jeg gjør, at jeg maa synke eller svømme, eller med andre Ord bære Omsorg for mig selv, har jeg tænkt, at jeg skulde tage de virksomste Forholdsregler, som stod i min Magt, for at komme ud af Gjelden; og til den Ende foreslog jeg at antage Skolen; men dersom man troer, at jeg ikke er dygtig til at varetage den, eller værdig til at blive stillet paa den Plads, saa maa jeg udtænke nogle andre Midler til at hjælpe mig med, endskjøndt jeg er bleven ordineret til det Embede under Deres egen Haand med det Løfte, at det skulde ikke tages fra mig.

Slutningen af den hele Sag er saadan: Jeg er villig til at fortsætte og gjøre alt hvad jeg kan, forudsat at vi kan nyde lige Fordeel den Ene som den Anden, og under ingensomhelst andre Betingelser. Dersom Een har sit Ophold fra den „offentlige Krybbe,“ lad dem alle have det; men om Een er i Trang, jeg er villig til at være det, forudsat, at vi alle er lige. Dersom Upartiskhedens og Billighedens Princip kan iagttages af Alle, troer jeg ikke, at jeg vil pibe igjen. Dersom jeg er fordømt, saa vil det være, fordi jeg har gjort, hvad jeg troer er ret. Der er gjort mig to Tilbud om at gaae ind i Forretning, siden jeg talte om at antage Skolen, men det er i Verden, og jeg ønskede hellere at blive i Kirtland, om det kan lade sig gjøre. Alt, hvad jeg forlanger, er Retfærdighed.

Jeg er, min Herre, med megen Agtelse Deres lydige Tjener

Orson Hyde.

Til
Præsident J. Smith, jun.
Kirtland osv.

(Fortsættes.)

Poesie.

Mel. Ingen trænger frem til den evige Ro.

Morgenen saa deilig oprinder paany,
Lyset af Himlen frembryder;
Israel opbygger sin Fædrene-By;
Zion som fordum sig pryder;
Blomstrende som Rosen, nu Ørkenen fremstaaer;
Tusinder Gjenløste med Sang til Zion gaaer, —
:,: Tegnene vi skue — vær vaagen, giv Agt,
Frelserens Komme sig nærmer! :,:

Salighedens Dag for Guds Folk rinder op —
Sorgen forvandles til Glæder —
Templet sig hæver paa Bjergenes Top —
Folket i Reenhed sig klæder —
Zion majestætisk vil staae som Klippen fast —
Babylon hukommes og styrtes om i Hast —
:,: Tegnene vi skue — vær vaagen, giv Agt,
Frelserens Komme sig nærmer! :,:

Tusindaarets Morgen vi skuer at grye —
Babylons Taage bortspredes —
Zion da skal glimre som Gudernes By —
Ingen af Satan forledes —
Israel sin Konge velkommen byder da,
Englene istemme et stærkt Halleluja!
:,: Babylon er falden og Zion er fri!
Frelserens Komme vi skue. :,:

Stavanger den 3die Mai 1856.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt til Contoiret.

	Rd.	Mk.	Sk.
C. C. A. Christensen	16	-	-
A. P. Trane	350	—	—
Summa	366	—	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.